

(המשך מעמוד 16)

— ולא רק יהודים — אין להם דוגמה ב' עולם. ישנם כמה בתי סוהר, כגון זה שב' אלוזיירה שבבגדא, שרק מעטים יודעים על קיומם.

נתלה על מאוורר. עולם בחוץ אין מושג על מה שנעשה בבתי-סוהר אלו, הם תלו שם פעם יהודי על מאוורר גדול, כזה שתלוי מהתיקרה, ושכחו להוריד אותו ב' זמן, כשנזכרו בו הוא היה כבר מת. גופ' תו הוכנסה לקירור, ונמסרה למשפחתו רק כעבור ארבעה חודשים ו-21 יום.

מקרה אחר: כאשר יהודי בשם דוד זבי' דה מת גם הוא מעינויים, הזמינו את אשתו לכלא, החתימו אותה על ערבות, כאילו הוציאוהו לחופשי, ורק אחרי שחתמה נמס' רה לה גופתו.

יהודים רבים נוספים מתו שם מעינויים — נוסף להרוגי המלכות הרשמיים, כמי אלביר ננו, אשר הואשם בהשתתפות בנסיון ההפיכה לפני כחודשיים — למרות שישב עצור כל השנה האחרונה; ושני עולי ה' גרדום, יחזקאל יעקב רפאל בן ה-72 (שמת למעשה שעה לפני תלייתו, והעיראקים תלו את גופתו) ויצחק צלאח בן ה-43.

מחארמון — זבית הקברות. אכזר ריותה של הכת השלטת אינה מוגבלת ל' יהודים בלבד. אין זה נכון שבעת הפיכת הנפל נורו למות רק 48 ממנהיגי המרד. האמת היא שלמעלה מאלף איש הומתו אז. ארמון רחב, משכנו לשעבר של יורש' העצר, הפך לתחנתם האחרונה של אלפים, שהובאו אליו ללא משפט, נחקרו וענו, ו' יצאו משערי המפוארים רק בדרך אחת — לבית-הקברות. הארמון נקרא היום בפי ה' עם קצר אלנאיא — ארמון הסוף.

עוצרים את מי שרוצים. חיי היום-יום בעיראק אופיי פחד. מלבד שוטרי-תנועה, אין שוטרים ברחוב. במקומם סורי

נשיא אחמד אל-אביכר היהודי נתלה על המאוורר

קים את הרחובות צעירים חמושים לבושים אורחית. אלה הם אנשי המישמר הלאומי — חברי מפלגת הבעת כולם.

הם עוצרים כל מי שנראה להם — יהודים, נוצרים, ומוסלמים. כללי המעצר והמשפט הנהוגים במדינת-חוק — אינם חלים עליהם. סמכויותיהם האבסולוטיות נובעות מכך ש' הם המגינים על המשטר מפני הפיכת-נגד — פחדה הראשון במעלה של כל כת שלטת בעיראק. הכת הנוכחית הכינה אפילו ל' עצמה תחנת-שידור לשעת-חירום בארמון ה' רפובליקה, למקרה שהפיכה חדשה תשתלט על התחנה הרגילה.

אל תפלו בפח! ההכרזה בדבר שיבת היהודים לעיראק היא בלוף אחד גדול. אם העיראקים מוכנים לקבל את היהודים חז' דה, למה הם מעלים אותם? היהודים שנוחרו עדיין בעיראק ושאינם אסורים אינם חופ' שיים. הם עובדים אומנם בעסקיהם, אולם מוגבלים בחופש התנועה שלהם ובמשיכת כספים מחשבונותיהם בבנקים.

כל עניין ביטול החוקים האנטי-יהודיים נשאר ברובו המכריע על הנייר בלבד. רק שמץ מהרכוש היהודי שהוחרם — הוחזר, וגם מעט ההקלות שניתנו, הן זמניות בלבד. הן הושגו, בין היתר, בהשפעתו של אסר עראפאת, המאמין כי ככל שירובו יהודים לחזור מישראל לארצות ערב, יקטן הרוב היהודי בישראל.

משום כך, אל תפתו להכרות ממשלת עיראק. זוהי רק מלכודת.

בגלל מחדלים

בירוקרטיים נמשכת

זריקת עודפי ירקות

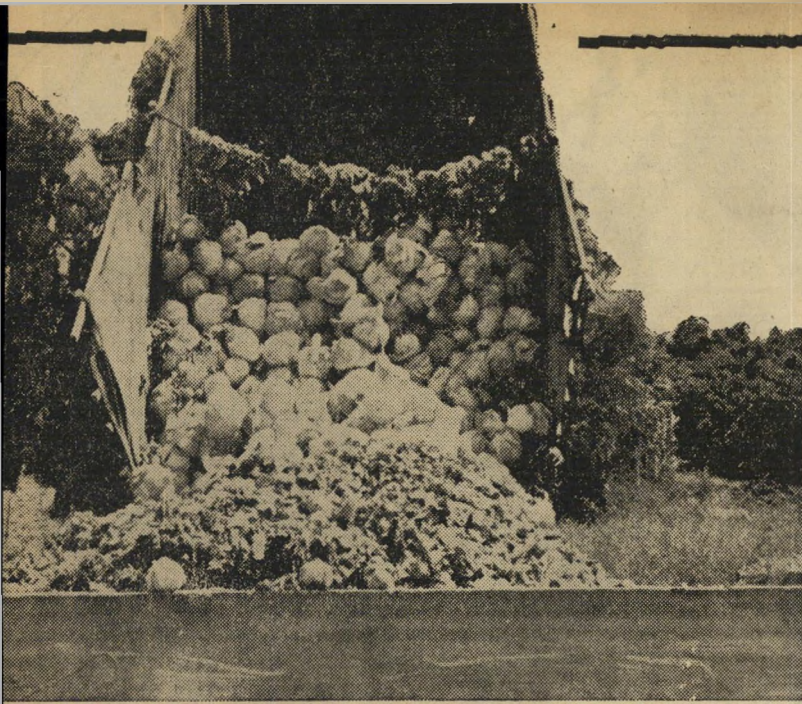
ופירות משובחים

למזבלות ולרפתות

במקום

למסרם

לילדים רעבים

אנשים רעבים — בהמות שבעות!

הסיבה היחידה לכך, שהם ממשיכים לר' עוב:

אדישות, חוסר-יוזמה, אולת'י וטימטום מצד המנגנון הממשלתי.

לילדים לא — לפרות כן

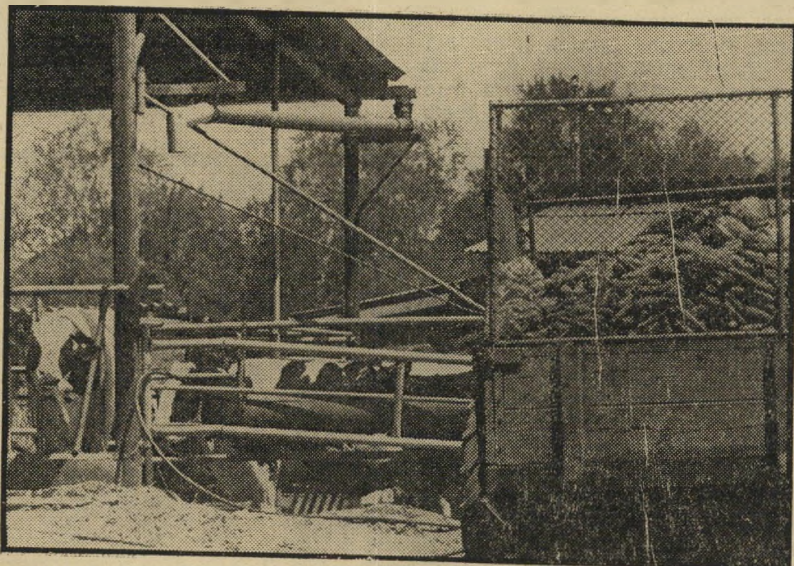
ש' כן בשנה האחרונה, בה לא טעמו ילדיו של שלמה ועקיני אפילו תפוח או אגס יחיד — השמידה המועצה לשיווק ירקות 200 אלף טון עגבניות משובחות. השבוע בלבד היא השמידה 39 טון ירקות. המועצה לשיווק פירות השמידה בשלוש ה' שנים האחרונות 20 אלף טון פירות.

השמדת הירקות והפירות נעשית בשתי דרכים: האחת — זריקתם למזבלות סורי

ש' למה ועקיני, מרחוב שופטי יש' ראל 89 ביפו, הוא אורח עני.

לשלמה ואשתו 13 ילדים — ואילו הכ' נסתו מסתכמת ב-285 ל"י לחודש. משום כך מורכב תפריטה של משפחת ועקיני מ' לחם, בצל, וזיתים — וגם אלו בצמצום. לא אחת, בעיקר לקראת סוף החודש, חשים הילדים את טעמו של הרעב.

אולם ילדיו של שלמה — כאותה ילדה אלמונית מבית-שאן, שזיעזעה בזמנו את המדינה כאשר הכריזה ברדיו: „אני רעבה“ — וכאלפי ילדים אחרים בישראל החיים סמוך לסף הרעב, וגורלם נגזר לגדול כחושים וחלושים כתוצאה מתת-תזונה — כל הילדים האלו היו יכולים להיות שבעים — למרות שלהוריהם אין כסף להאכילם לשובע.

משאית עמוסה עודפי ירקות חזנה ליד רפת, פורקת ירקות טון א' כמזון לפרות. בתמונה למעלה: משאית טעונת עוד' פים פורקת את מיטענה במזבלה — סימן מובהק ואופייני של חברת-השפעת המודרנית.

ירקות לפרות

אשקלון

מסע

נגד הרב

לתושבי אשקלון אין מבחר של מקומות בידור. מרביתם מבלים את זמנם הפנוי בבתי-הקפה אשר בעיר. השבוע, בחג הפסח, רגשו כל יושבי בתי-הקפה, כאשר צעי

רים חובש-כיפות עברו ביניהם וחילקו כרוזי פלסתר. הכרוזים לא היו אנונימיים. היו תחומים עליהם כל מוסדות הדת בעיר, החל מועד ארגון המורים הדתיים, המשך בחברי מר' עצת סניף המפד"ל בעיר וכלה חברי ה' מועצה הדתית. האיש ששימש נושא לחיצי התקפתם היה לא אחר מאשר הרב מאיר הלגר, רב העיר, יוצא הונגריה ואב לחמישה ילדים.

יות. השנייה — מסירתם חנינם לחקלאים, המאכילים בהם את משק החי שלהם. וכך, בעוד ילדיו של שלמה ועקיני ואלפי ילדים אחרים סובלים מתת-תזונה, אינם זוכים לאכול פרי או ירק, ואלפי משפחות נוספות נאלצות להסתפק בתוצרת זולה, סוג ב', נהנים סוסים ופרות ברחבי ישראל מאגסים, תפוחי-עץ, אפרסקים, עגבניות — כולם סוג א'.

מדוע אפשר לתת את עודפי הירקות ר' הפירות האלו חנינם לבהמות — אך אי אפשר לתיתם חנינם לילדיו של ועקיני, ל' אלפי משפחות נזקקות הסעד בישראל, למח' נות הפליטים ברצועה?

מוכנים לתת — ואין לזקק

ה' תשובה מדהימה בסיכילותה. אומר ה' אחיעם בן-יעקוב, מנהל המועצה לייצור ושיווק ירקות:

„אני רק מחכה לטלפון ממשרד הסעד או ממושל רצועת עזה כדי לתת להם עשרות טון של עודפי ירקות, אותם אנו שולחים כעת מחוסר ברירה לרפתות.“

מדוע אין בן-יעקוב, ועמיתו יוסף גרוס, מנהל המועצה לייצור ושיווק פירות, מקב' לים טלפון זה?

תשובת משרד הסעד: „אנו דנים במצב, אולם אין לנו עדיין פיתרון.“

מה פירוש „עדיין דנים“ כאשר מצב זה, שבו מצד אחד ילדים רעבים, ומצד שני עודפי מזון חנינם — נמשך כבר שנים? מה פירוש „אין פיתרון“ — כאשר הפיתרון מוגש על מגש? מה יש כאן לדון כל כך הרבה?

תשובת משרד הסעד ראוייה להירשם ב' היסטוריה של הבירוקרטיה: „אין לנו המנגנון הדרוש.“

* המועצה קונה את עודפי הפירות ר' הירקות מהחקלאים, משלמת להם עבורם, ומשמיה אותם, כדי למנוע הצפת השוק בעודפי סחורה, דבר שיגרם לירידת ה' מחירים.

הרב נגד המנהל. המשמיעים האשימו את הרב וולגר ביצירת אווירה של חוסר-אונים בעיר, מריבות, שנאת-חנים בין עדות והורדת קרן הדת, תבעו להקים גוף ציבורי רי שיפעל להרחקת הרב ממשרתו.

במכתבים ששיגרו למערכות העיתונים, האשימו מתנגדיו של הרב את וולגר בשורה שלימה של האשמות, שכל אחת מהן דיה להוות לשון הרע.